ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Sayı: 8

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Ağustos 1974

Türkiye halkının, Yunan halkının, Kıbrıs halkının ortak can düşmanı emperyalizmdir, NATO'dur.

Ortak Düşman

Faşist Yunan cuntası Kıbrıs'a saldırdı. Ardından, Türk ordusu adaya daldı. Yeşilada kan ve ateşler içinde kaldı. Bu dalaşmada emperyalizmin cibilliyeti, burjuvazinin içyüzü bütün iğrençliğiyle, bir kez daha, halkların gözleri önüne serildi.

Yunan cuntası yel ekti, fırtına biçti. Kıbrıs'ta yenildi, Yunanistan'da düştü. Kıbrıs'ta hükümet devirmesi NATO'nun, CIA'in – Amerika'nın plânına göre uygulandı. Yayılıcı Amerikan emperyalistlerinin amacı, ötedenberi, Kıbrıs'ta üslenmektir.

Emperyalistler, uydularının eliyle kestaneyi ateşten çıkarmak taktiğini kullanıp duruyorlar. Türkiye de, Yunanistan da NATO'ya bağlanmıştır. Baş patron Amerika'lı, bunlardan hangisinin eliyle olursa olsun, plânını gerçekleştirmeye bakıyor.

Başbakan yardımcısı Erbakan, Kıbrıs'a yapılan çıkarmanın nereye yönelik olduğunu açıkladı. Adayı «böleceklerini» söyledi. Bu da yeni değildir. Açeson plânında bu da öngörülmektedir. «Enosis»in ikili uygulanmasıdır. Bu, Adaya asker çıkarırken hükümetin yaptığı «barış, güvenlik» gibi açıklamaların boş laflar olduğunu tanımaktır. NATO'culuk, halklar, ülkeler arasında barış ve güvenlik yolu değildir.

Başbakanın, çıkarmadan sonra, Amerika'ya, NATO'ya bağlılıktan söz etmesi, yardımcısının açıklaması, Sançarın kucaklaşması, Demirellerin heyamolası batakçılık, serüvenlik politikasının yürütülmesidir. Bu politika, Kıbrıs olaylarıyla, şovenizmi kamçıladı. Pek çoklarının harpçilik damarlarını kabarttı. Sarı sendikacıların başları bu kızıştırmayı körükledi. Ötekiler bunlara ayak uydurdu. İşçi sınıfını bu harpçilik havasına karşı sürmüyorlar. Tamtersini yapıyorlar. Grevleri, toplu sözleşmeleri durduruyorlar. İşçi gündeliklerinden bağış yapıyorlar.

Sıkıyönetim, karaborsacılık, istifçilik, vurgun, hepsi halkın belini daha da büküyor. 14 Ekimde halk böylesi bir politikaya karşı oy kullanmıştır. NATO'culuk politikasına karşı çıkmıştır. Türk savaş birlikleri, bütün yabancı kuvvetler Kıbrıs'tan çekilmelidir. Türk, Kıbrıs ve Yunan halklarının baş düşmanı emperyalizmdir. NATO'dur. İşbirlikçi burjuvazidir.

Çağrı

Yunan faşist cuntası Kıbrıs Cumhuriyetinin varlığına saldırı. Kıbrıs halkının seçtiği hükümeti devirdi. Kanlı teröre geçti. Bu saldırıyı Amerikan emperyalizmi ve NATO'nun belli çevreleri plânlaştırdı. Böylece Yakın Doğu ve Balkanlar bölgesinde barış ve güvenliği tehdit eden bir durum meydana geldi.

Yunan cuntası Kıbrıs'a karşı saldırıya geçerken Adayı «kurtarmak» gibi sözler ettiydi. Oysa bu sözlerin ardında Kıbrıs'ın bağımsızlık ve egemenlik haklarını çiğnemek, Adayı Yunanistan'a katmak amaçları vardı.

Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bütün sosyalist ülkeler, dünya demokratik kamuoyu, Türkiye Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi, Kıbrıs Emekçi Halkın İlerici Partisi-AKEL emperyalistlerin, faşistlerin bu saldırısına kesinlikle karşı çıktılar.

Burada Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin aldığı kararlar özel bir önem taşır. Bu kararlar Kıbrıs'ın iç işlerine dışardan karışmaları önlemenin barışçı yollarını gösteriyor. Sovyetler Birliği Güvenlik Konseyinde bu kararların alınmasında büyük bir rol oynadı.

Bu koşullarda karagün dostumuz Sovyetler Birliği ile daha yakın, daha içten ilişkiler kurmak, hem ulusal menfaatlerimiz, hem de bölgede barış ve güvenliğin yeniden güçlenmesi bakımından bir zorunluktur.

Amerikan emperyalizmi, NATO ve Yunan faşist cuntasının Kıbrıs'ta yaptığı hükümet devirmesini bir oldu bittiye getirmek için her türlü baskı ve manevralara başvurdular. Türkiye hükümeti başka bir tutum aldı. Türk ordusu Adaya çıkarma yaptı. Karşı çıkan Yunan cuntasına bağlı birliklerle Türk birlikleri arasında savaş başladı.

Türk hükümeti, açıklamasında: «Adaya savaş ve kan götürmediğini», yasal hükümeti geri getirmek istediğini belirtti.

Türkiye hükümeti, Güvenlik Kurulunda alınan kararların Cenevre Konferansında kabul edilmesi için kesin davranmalıdır. Çünkü bu kararlar hükümetin yapmış olduğu açıklamaya uymaktadır. Türkiye Komünist Partisi, hükümetin ilk yaptığı açıklamasıyle verdiği sözü tutmasını istiyor.

Türkiye'de de «kurtarmak» sözleri ile Adanın bir kısmına oturmak istiyen gerici çevreler vardır. Bunlar şovenizm duygularını körüklüyorlar.

Türkiye Komünist Partisi öteden beri Kıbrıs Cumhuriyeti'nin toprak bütünlüğüne, ulusal bağımsızlığına, ne biçimde ve kimden gelirse gelsin yapılacak saldırıya, «Enosis»e karşı çıkmış ve çıkmaktadır. Adada savaş tamamiyle durdurulmalıdır. Cenevre konferansının başarı ile sonuçlanması için çalışılmalıdır.

Olayların süreci şu gerçeği bir kez daha doğruluyor: NATO harp, kışkırtıcılık, saldırganlık ocağıdır. Bugünkü çıban başını koparan Amerikan emperyalizmi ve NATO'dur. NATO sık sık Türkiye'yi harpçi serüvenlere, ekonomik yıkımlara sürüklemiştir. NATO'dan çıkmak, ikili anlaşmaları yırtmak, NATO'nun, Amerika'nın topraklarımızdaki üslerini kaldırmak ve ilk adım olarak bu üslere girmek, onları kontrol altına almak zorunluktur.

Türkiye Komünist Partisi Kıbrıs Cumhuriyeti'ne karşı yapılan bütün askersel karışmaların durdurulması ve Adada Yunan cuntasının yaptığı hükümet devirmesinden önceki durumun geri getirilmesinde ayak diriyor.

Türkiye halkının, Yunan halkının, Kıbrıs halkının ortak can düşmanı emperyalizmdir, NATO'dur. Halkımız, işçi sınıfı, bütün yurtseverler, Yunan ve Kıbrıs halkları ile yanyana ulusal bağımsızlık ve kurtuluş için emperyalzime ve NATO'ya karşı, sıkıyönetimlere ve demokratik hakların ayaklar altına alınmasına karşı savaşmalıdır.

20–25. 7. 1974

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ

30 Ağustos'un gerçek anlamı

30 Ağustos'a, çoktandır, bir ordu bayramı biçimi verildi: Bir kısım subayların terfi ettiği, büyük günler üniforması giyerek geçitresmi yaptığı bir bayram. Oysa

(Devamı 3. sayfada)

Şili-dayanışma konferansı

6–7 Temmuzda Paris'in Port Maillot semtinde, Şili ile dayanışma konferansı yapıldı. Konferansa Avrupa'nın sosyalist ve kapitalist ülkelerinden komünist partileri, sendikalar, sosyalist, sosyal-demokrat partileri, gençlik, öğrenci ve dinsel, aydın daha başka yığın örgütleri temsilcileri katıldılar.

Türkiye Komünist Partisi de davetli olduğu bu toplantıya bir heyetle katıldı.

İngiliz İşçi Partisinden Fransız Komünist Partisine, İsveç Sosyal-Demokratlarından Bulgaristan Sendikalar Birliğine, İtalya sosyalistlerinden Sovyetler Birliği Sendikalar Birliğine, Solcu de Golcülerden Rus Ortodoks Kilisesi temsilcisine kadar söz alan bütün konuşmacılar Şili'de Amerikan emperyalizmi ile işbirlikçilerin uyguladığı kanlı faşist terörü yerdiler. Şili halkının seçtiği Allende Hükümetini savundular. Emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin, halkın iradesini, demokratik ilkeleri hiçe saydığını hattâ parlamentarizmi bile inkâr ettiğini belirttiler. Şili halkına yardım etmenin gerektiği üzerinde durdular. Böylece komünist partisinden din örgütlerine, sosyal demokrat akımdan aydın örgütlerine kadar bütün yurtseverler emperyalizmin, faşizmin saldırısına uğrayan Şili halkına yardımda birleştiler.

Konferansda yardımın yalnız sözde kalmaması teklif edildi. Yardımı somutlaştırmak için Birleşmşi Milletler genel sekreteri Kurt Valdheim'a baş vurulması kararlaştırıldı. Fransız Komünist Partisinden, Sovyetler Birliği Sendikalar Birliği Merkez Yönetim Kurulundan, İtalyan Sosyalist Partisinden ve daha başka örgütlerin temsilcilerinden kurulacak bir heyet Valdheim'ı ziyaret edecek. Heyet Şili'de sahnelenen duruşmaların izlenmesini, buralara uluslararası şöhreti olan hukukçuların gönderilmesini, işkenceler hakkında soruşturma açılmasını isteyecek. Ayrıca Sovyetler Birliği, Alman Demokratik Cumhuriyeti ve öteki sosyalist ülkeler temsilcileri emperyalizme ve onun doğurduğu faşizme karşı savaşan şili halkına ellerinden gelen yardımı esirgemiyeceklerini bir daha belirttiler.

Paris'teki Şili ile Dayanışma Konferansının politik anlamı büyük ve umut vericidir. Konkre bir konuda komünist partileri, sosyal demokrat, sosyalist partiler, değişik din, pasifist akımları emperyalizme karşı ortak bir eylemde birleşti. Bu birleşme daha geniş politik perspektifler açabilecek niteliktedir.

Barış ve güvenlik

Dünyada politik hava gitgide değişiyor. Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin izledikleri Lenince barış ve barış içinde yanyana yaşama politikası, uluslararası ilişkilere yeni yön ve biçimler veriyor.

Amerika Cumhurbaşkanı Nikson Sovyetler Birliği'ne gitti. Sovyet yöneticileriyle görüştü. Görüşmelerde, iki ülkeyi ilgilendiren çok yönlü sorunlar yanında, yeraltı nükleer denemelerin yasaklanması, stratejik silâhların sınırlandırılması gibi, önemli konular da ele alındı. İki ülke arasında Enerji, Yapım ve Tıp alanlarında işbirliği yapılmasını, stratejik savunma ve saldırı silâhlarının kısıtlanmasını, yeroltı nükleer denemelerin sınırlandırılmasını öngören anlaşmalar imzalandı. Dünya demokratik ve barışsever kamuoyunun olumlu karşıladığı bu anlaşmalar, Sovyetler Birliği ile Amerika arasındaki gelişmelerde yeni bir aşamadır. İlişkilerin iyileştirilmesi iki ülke yararına olduğu gibi, bütün dünya halklarının ve barışın yararınadır.

Nikson'un Moskova'ya bu gidişi, emperyalizmin soğuk harp politikasından, huyundan vazgeçtiği anlamına gelmez. Nikson Moskova'ya gitmeden önce, Brüksel'de saldırgan NATO'nun yeni Atlantik bildirisini imzaladı. Bildiri, doğrudan doğruya Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin barış politikasına karşı yönelmiştir. Nikson'u, Moskova'da Sovyet yöneticileriyle bir masaya oturmaya, anlaşmalar imzalamaya zorlayan Sovyetler Birliği'nin yenilmez gücüdür. Sosyalist sistem güçlendikçe kapitalist ülkelerdeki işçi ve emekçilerin tekellerin soygun ve sömürüsüne karşı, halkların ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş savaşları gittikçe güçleniyor. Dünya devrim sürecinin bu üç ana gücü, emperyalizmin soğuk harp politikasını geriletiyor.

Türkiye dünyadaki bu olumlu gelişmelere ayak uydurmak, dış politikasını buna göre ayarlamak zorundadır. Başbakan Ecevit, Mecliste, «komşularımızla, özellikle Sovyetler Birliği ile ilişkilerimizi geliştireceğiz» dedi. Bu olumlu bir adımdır. Türkiye Komünist Partisi, böylesi olumlu bir adımı öteden beri destekliyor ve bu uğurda savaşıyor.

Kapitalist dünyada

● Emperyalizm çocuk emeğini sömürmiye devam ediyor. Bugün kapitalist ülkelerde 16 yaşından küçük 43 milyon çocuk çalıştırılmaktadır.

● Emperyalizm emekçilerin sağlığına ve iş güvenliğine önem vermediği için, kapitalist ülkelerde iş kazaları ve meslek hastalıkları artış halindedir. Örneğin Federal Almanya'da ortalama olarak her 13 saniyede bir iş kazası olmakta, her 3 dakikada bir işçi çalışma yeteneğini tamamen yitirerek sakat kalmakta ve her 2 saatte ölümle sonuçlanan bir iş kazası kaydedilmektedir. ABD'nde sanayi işletmelerinde her gün iş kazaları yüzünden 55 kişi ölmekte, 8.500 kişi de yaralanmaktadır.

● Amerika'da nüfusun % 5'i ulusal gelirin % 41'ini almaktadır. Buna karşılık 25,5 milyon kişi (yani nüfusun % 12,5'i) ilkel bir hayat sürdürebilmek olanağından bile yoksundur. Emekçilerin aylık gelirlerinin % 30'u vergi olarak alınmaktadır.

Azgelişmiş ülkelerde

● Emperyalizm ince, kurnaz yeni – sömürgecilik metotlarıyle Asya, Afrika ve Lâtin Amerika halklarını soymaya, doğal zenginliklerini sömürmeye devam etmekte, bu ülkelerin halklarını ezgi altında, açlık yoksulluk içinde tutmaktadır.

● Azgelişmiş ülkelerde bugün 1 milyardan fazla kişi yeterince beslenememektedir. 900 milyon kişinin günlük geliri, 0,3 Amerikan dolarından daha azdır.

● Bu ülkelerde yiyecek yetersizliği ve aşırı yıpranma yüzünden her gün 80 bin kişi ölmektedir. Afrika'da doğan çocukların üçte biri beş yaşına kadar yaşayamıyor. Afrika'da 10 bin kişiye ancak bir doktor düşmektedir. Asya'da bu oran 10 bin kişiye 3 doktor, Lâtin Amerika'da ise yine 10 bin kişiye 6 doktordur.

● Azgelişmiş ülkelerde 783 milyon kişi alfabesizdir. Bazı Afrika ülkelerinde halkın ancak % 2'si okuma-yazma bilmektedir.

● Kapitalist dünya nüfusunun % 72'sini oluşturan azgelişmiş ülkeler dünya sanayi üretiminin ancak 9,12'sini sağlayabilmektedirler.

● Azgelişmiş ülkelere gerçek yardımda bulunanlar ancak sosyalist devletlerdir. Yalnız Sovyetler Birliği'nin yardımıyle son yıllarda bu ülkelerde 400 işletme ve tesis kurulmuştur. Halen daha 420 işletme ve tesisin kurulma ve proje çalışmaları devam etmektedir.

TKP nin SESİ

GERÇEĞİN SESİDİR.
HER PERŞAMBE AKŞAMI
SAAT 21.30 DA
ORTA DALGA 908 M. DEN
DİNLİYEBİLİRSİNİZ.

TKP nin SESİ

PERŞEMBE GÜNLERİ
21.30 DA

İşçi sınıfı direniyor

Işbaşında «ortak» bir hükümet vardır. MSP, ikide bir sabotaja gidiyor. Kimi MSP'li saylavlar, halka, hükümete saldıran Demirelleri, Bozbeylileri tutuyor. Bu bozgunculuk, özellikle Amerikan emperyalistlerinin Ecevit hükümetine karşı baskılarını artırdıkları bir dönemde oluyor.

Belirtilmesi zorunluk olan başka bir olay daha vardır. Türk-İş'in başını çeken sarı sendika ağaları, saldırılarını yoğunlaştıran büyük burjuvazinin, AP ve DP'nin çizgisinde yer alıyor. Bursada işçiler toptan işlerinden atıldı. İskenderunda, Demir-Çelik'te 10 binden fazla işçi, soyguncu üstencilerin zorbalıklarına, ölüm saçan iş koşullarına karşı direnişe geçtiler. Bunlorın üzerine polis, jandarma ve ordu birlikleri sürüldü. İşçiler vurüldu, yaralandı. 3 binden bazla işçi kapıdışarı edildi.

Burada, bu kanlı olaylar karşısında İçişleri Bakanı Asiltürkle, Türk-İş Genel Başkanı Tunç'un tutumları ne oldu? İçişleri Bakanı polisi, jandarmayı sürdü işçilerin üzerine. Halil Tunç, Adana'da bir «toplantı» düzenledi. Ama ne Bursa'da işçilerin işten atıldığından, ne İskenderun'daki kanlı olaydan söz etti. Sözü başka alana çevirdi: «İşçi sınıfı partisi kurulmalıdır» dedi.

Bu curcuna yeni değildir. Bir dava, uzun, çetin savaşlarda yoğurulagelmiş Türkiye Komünist Partisi vardır. Tunç bu gerçeği görmezlikten geliyor. Sonra, en önemlisi, Tunçlar işçi sınıfına karşı yürüttükleri hiyanet politikasını maskelemek kaygısına düşmüşlerdir. İşçi sınıfı, İskenderun'daki gibi meydan savaşlarında da daha bilinçleniyor, dostunu ve düşmanını daha kolay seçebiliyor. İşte bu olay karşısında sarı sendikalar bocalıyor. Ve Tunçlar, işçi sınıfının birliğini parçalayan, Komünist Partisine saldıran, burjuvaziye destek olan bozguncularla, anti-emperyalist, demokratik güçlerin birleşmelerine engel olan Troçkistlerle, Maocularla, «sosyalist» adıyla ortaya atılan serüvencilerle birleşiyor.

Böylesi bir durumda, halkımızın kazanımlarını geri vermemek savaşı, işçi hareketini oportünistlerden, sarı sendika ağalarının elinden kurtarmak savaşı günün savaşıdır.

30 Ağustos'un gerçek anlamı

(1. sayfadan devam)

emperyalizme karşı zaferin kazanıldığı gün olan 30 Ağustos'un, tüm halkımızın bayramı olması gerekir. Çünkü Ulusal Kurtuluş Savaşımızı işçisiyle, köylüsüyle, yurtsever aydınıyle asker ve siviliyle halkımız yürütmüş ve başarıya ulaştırmıştır. Hattâ ordu henüz toparlanamadan, düşmana karşı ilk direnişe geçenler işçi-köylü çeteleri olmuştur. Bu çetelerin büyük bir kısmını komünistler örgütlemiş ve yönetmiştir.

Bu tarihsel olay yeni kuşaklardan gizlenmek istenmiştir. Böyle olsa da, Atatürk'ün en yakın savaş arkadaşlarından, general Ali Fuat Cebesoy savaşın en ağır yükünü omuzlayanlara ilişkin anılarında komünistlerin katkısına yüksek bir değer biçiyor.

30 Ağustos'a bugünkü niteliğini veren, onu silâhlı kuvvetler bayramı kılığına sokanlar egemen sınıflar, militarist çevrelerdir. Üstelik bunların biçimlendirdiği 30 Ağustos, tümüyle, bir ordu bayramı bile değildir. Değildir, çünkü her yıl ordu terfi listelerinin başında egemen sınıflarla, emperyalizmle işbirliği yapan, ya da bu güçlere boyun eğen yüksek rütbeli subaylar yer alır. Buna karşılık 30 Ağustos'un anti-emperyalist niteliğine sadık nice değerli, yurtsever subaylar, komutanlar ordudan atılır, ya da kör hatlara çekilir.

30 Ağustos'un gerçek anlamda kutlanabilmesi, tüm halkın bayramı olabilmesi için, ordunun başında çöreklenen militarist kliğin, Sancarların, tüm Amerikancı generallerin temizlenmesi gereklidir.

30 Ağustos'un bir ulusal bayram, tüm halkın bayramı olabilmesi için memleketimizdeki Amerikan ve NATO üslerinin kaldırılması, ikili anlaşmaların yırtılması, NATO'daki birliklerimizin geri alınması gereklidir. Kıbrıs olayları bu zorunluğu bir daha gösterdi.

Sömürücü zümrelerin çıkarına işleyen bugünkü adaletsiz vergi sistemi kökünden değiştirilmelidir. Ağırlık dolaylı vergilerden, dolaysız vergilere kaydırılmalıdır. Gelire oranla vergiler progresif olarak artmalı, az veya orta gelirler için vergi oranı indirilmelidir. İşçilerin, küçük ve orta memurların, köy emekçilerinin, orta halli kent katmanlarının vergi dışında tutulan gelir payı yükseltilmelidir.

Zanaatkârlardan, küçük esnaftan ağır vergiler alınmamalıdır.

(TKP programından)

Gençliğin savaşı

Son zamanlarda yurtsever, devrimci gençlerimiz politik savaş metodlarını benimseme, bilinçlenme yönünde bir atılım içindedir. Bunun somut örneklerinden birkaçına değinelim!

14 Ekimde gerici partiler sert bir yumruk yedi. Ama bunların faşizan, komando saldırıları durmadı. İstanbul, Ankara, Erzurum ve Elazığ'da öğrenci yurtlarına baskınlar, yurtsever, solcu, devrimci güçlere silâhlı saldırılar, provokasyonlar sürdürüldü. Maocu, Troçkist kalıntıları, yeniden politik alana sürülen Kıvılcımlıcılar, saldırıya uğrayan öğrencileri faşistlere ayni şekilde karşılık vermek için kışkırtıyorlar. Gençlerimiz dostu-düşmanı, doğruyu, sahteyi bellediler. Gericilerin, oportünistlerin kışkırtmalarına kapılmıyorlar. Politik savaş yönünde bilinçleniyorlar. Halkçı Devrimci Gençlik Örgütünü kuruyor, «her alanda, emekçi halkın yönetimde doğrudan söz sahibi olacağı bir düzen» uğrunda savaşıyorlar.

Batı Avrupa kapitalistlerinin sömürüsüne terkedilen genç işçi ve öğrencilerimiz de bu savaşın dışında değildir. «Kurtuluş», «İşçi Birliği», «İşçinin Sesi» ve benzeri gazeteler daha derli-toplu çıkıyor, sorunları daha kesin ele alıyor. Türk işçilerinin bulunduğu bütün kapitalist ülkelerde çeşitli komiteler, ocak, dernek, birlik ve federasyonlar işçinin hakkını savunmak, onu bilinçlendirmek için yoğun çabalar harcıyor. Politik tutukluların serbest bırakılması kampanyasını şerefle yürüten Af Komiteleri eylem alanlarını geliştiriyor, «Türkiyede Özgürlük Komitesi» çatısı altında birleşiyorlar. Genç işçilerimiz, öğrencilerimiz bu savaşın en girişken koludur.

Başbakanla Brüksel'de görüşmek olanağını bulan Belçika Türkiyeli İşçiler Birliği yöneticilerinin sunduğu notada, bütün bu örgütlerin birleştiği başlıca istekler dile getirildi. «Politik tutuklulara af, fikir özgürlüğünün sağlanması-141, 142 ve 146. faşist maddelerin kaldırılması, baskı ve teröre son, işçiye iş, köylüye toprak, saldırgan NATO'ya hayır, kölelik anlaşmaları bozulmalı, işçi düşmanı konsolos ve ateşelerin işine son verilmeli» denildi. Bu birkaç istek bile, genç işçilerimizin politik savaş bilincinin düzeyini belirlemektedir.

Anayasa Mahkemesinin Af Kanununun 5. maddesinin «a» bendini, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasasını iptal kararı, yurtsever Türk gençlerinin de bir kazanımıdır. Artık devrimci gençlerimize yeni yeni politik savaş olanakları açılıyor. Savaşta başarının ilk koşulu, işçi sınıfının ana devrimci güç olduğunu kavramak ve ona bağlılıktan şaşmamaktır.

PARTİ YAŞAMI

Nedir - ne değildir

Kuruldu kurulmasına. Adını: «Sosyalist İşçi Partisi» koydular. Kurucuları, bir bardak suda fırtına kopardılar. Yankısı olmadı, tepki yarattı. DİSK, «ilişkim yok ne bununla, ne de kurulacak olanla», dedi. TİP'lilerin bu sivri çıkışa yanaşmadıkları görüldü. Başkan diye gösterilen kişinin kimliği değişik yorumlara yol açtı. Bir ara TİP'li olmuş, dönmüş Maocu olmuş, Troçkist olmuş, 12 Marttan sonra üstenci olmuş, para kırmış.

Asıl üzerinde durulan, yayınladıkları programdır. Soyut, seçmeci, donmuş kalıplara göre biçimlendirilmiş ilkelere dayanıyor. Marksist terminler, belirlemeler üstüste yığılmış. Lenin'in, emperyalizmi belirliyen, çözümleyici ilkeleri mıncıklanmış, karman çorman edilmiş. İdeolojik alandaki bulanıklık daha da açıktır.

İşbirlikçi büyük burjuvazi, işçi sınıfına, onun örgütlerine, bütün ilerici güçlere karşı elindeki bütün araçlarla, olanaklarla yürüyor. İdeolojik alanda yoğun bir saldırıya geçmiştir. Anti-komünizm, Meclisin içinde ve dışında, yurt çapında, işbirlikçi partilerin, militarist kliğin saldırı aracı, politikası olmuştur. Bu somut olguya karşı kurulan partinin tutumu kesin değildir. Herşeyi silik, sislidir.

Çizilmek istenen strateji, savaşın bugünkü aşamasıyla çelişkiler içindedir. İşçi sınıfının devrimci, başı çeken ana güç olduğunu artık inkâr etmek zordur. Burjuvazi bile, uzun yıllar tükürdüğünü yalıyor: İşçi sınıfının, politik örgütlerinin varlığını, ister istemez, tanıyor. Bu sosyalist partinin programında işçi, köylü bağlaşıklığı sorunu da, bugünkü aşamaya göre ters konmuştur. Lenin'in koymuş olduğu diyalektik ilke altüst edilmiştir. Lenin'in devrimci ilkelerine göre, ileri demokratik dönemde, sosyalist devirden önceki aşamada: b ü t ü n köylüyle bağlaşıklık gereklidir, deniliyor. Toprak ağalarına, işbirlikçi büyük burjuvaziye, yabancı köleliğe karşı, ulusal bağımsızlık, demokrasi, köklü toprak reformu ve halktan yana bir hükümet için savaşta böylesi bir bağlaşıklık Ulusal Demokratik Cephe'nin omurgası olabilir...

Özetle, bu parti «nedir, ne değildir» sorusunu ortaya koyuyor.

Komünist Baraner

TKP, zorlu, savaşkan militanlar yetiştirmiştir. Reşat Fuat Baraner bunlardan biridir. M. Suphi'lerden sonra gelen kuşaktandır. Partinin Leninci ilkelerini oportünistlere, likidatörlere karşı savunmuştur. Baraner bir proleter enternasyonalistiydi. Sovyet dostuydu. 42 yıl boyunca TKP'de böyle kaldı. 1968 Ağustosunda öldü.

Çok çetin bir savaş yolu geçmiştir. Çok defalar tutuklanmıştır. Ona poliste en korkunç iskenceler yapılmıştır. Bir dafasında, gür saçlarından tavana asılmıştır. 20 yıl ağır hapis cezası giymiş, zındanlarda yatmış, sürgün edilmiştir.

R. F. Baraner yoldaş, partinin legal ve illegal çalışma yöntem ve biçimlerini ustalıkla uygulıyonlardan biridir. Uzun yıllar partinin Politik Bürosu üyesi olmuş, partinin sekreterliğini yapmıştır. Birkaç dil bilirdi. Kültürü vardı. Lenin Okulundan çıkmıştı. Marks'ın, Lenin'in bircok yapıtlarını dilimize çevirmiştir. Anti Düring'in Türkçesi onunudur. Gizli parti yayınlarında değişik el kitapçıkları çıkmıştır.

TKP'nin örgüt ve yayın işlerine özel bir önem vermiştir. «Kızıl İstanbul», «Kızıl Samsun» gibi TKP'nin il komiteleri gazeteleri onun girişimiyle çıkmıştır. Partinin temel örgütlerine, fabrika komitelerine ayrı bir ilgi göstermiştir. Partinin işçi sınıfıyla, geniş yığınlarla kopmaz bağlar kurması için savaşmıştır. Sınıf düşmanlarına, TKP'nin düşmanlarına karşı amansızdı. Leninci çelik disipline bağlıydı.

R. F. Baraner, Türkiye üzerinde emperyalizmin, onunla işbirliği kuran burjuvazinin, hükümetlerinin zorbalıklarına karşı sürekli savaşmıştır. Hitler Almanyasından gelen baskıya, Amerikan emperyalistlerinin Anadolu'ya çöreklenmelerine karşı bütün ilerici güçleri savaşta birleştirme eylemine, partinin bu politikasına tükenmez çaba göstermiştir. Faşizme karşı, ön sıralarda savaşmıştır. «En Büyük Tehlike» adlı el kitabı bu bakımdan çok değerlidir.

R. F. Baraner'in 1944'te, Ankara Garnizon Mahkemesindeki duruşmasında yaptığı savunma, partimizin tarihini ak yüzle ortaya koyar. O, halk düşmanı rejimi, hükümeti duvara dayadı. «... Biz, Türkiyede gerçek demokrasi düzeni istiyoruz ... Türkiye Komünist Partisi serbest bırakılmalıdır»dedi!

Bu haykırış, partimizin savaş yoluna bugün de ışık tutuyor.

Anti-emperyalist savaş

Türkiye halkı ile emperyalizm arasındaki uzlaşmaz çelişkiler politik gelişmelerle yeni biçimler alıyor. Haşhaş ekiminin serbest bırakılması, yabancı petrol tekellerine karşı alınan bazı tedbirler, Af Kanununun 5. maddesinin a bendinin, gösteri, yürüyüş ve dernekler kanununun iptali. Komünist, sosyalist ve öteki yurtsever tutukluların serbes bırakılması, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı savaşta elde edilen başarılardır. Emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı savaş değişik biçimler alıyor. Bu savaş, çözümlenmesi gereken yeni yeni sorunları ortaya koyuyor.

Emperyalizm Türkiye'de yukarıda saydığımız konumlarda gerilemiştir. Bu gerileme, TKP'den ulusal burjuvazinin ayık güçlerine kadar açılan bir devrimci, ileri demokratik güçler yelpazesinin bir amaca yönelik savaşının sonucudur. Ama emperyalizmin bu yenilgiyi kabullenmeyeceğine, yeni baskı yolları aramayacağına inanmak devrimci uyanıklıktan yoksun olmak anlamına gelir. Şili'de, Kıbrıs'taki darbeler, emperyalizmin askersel, faşist cuntalar eliyle hegemonyasını dayatmak yöntemlerinin daha da yoğunlaştığını gösteriyor. Devrimci güçlerin devrimci uyanıklığı kaybettiği, eylem ve işbirliğini gevşettiği her yerde, emperyalizm her ülkenin şartlarına göre değişik yöntemlerle gerici, faşist, cuntacı hükümetleri dayatmak yoluna gidiyor.

Anayasa Mahkemesinin iptal kararı, Türkiye'de anti-emperyalist savaşın, demokratik hakları elde etmek savaşı ile birleşmeye yüz tuttuğunun ilk belirtileridir. Mahkemenin kararı, TKP dahil bütün devrimci, ilerici güçlerin ortak hedefe yönelik eylemlerinin ürünüdür. Af Komiteleri bu sonucun elde edilmesinde önemli rol oynamışlardır. Komiteler cephe politikasının konkre bir sorun etrafında biçimlenmeleri ile meydana gelmiştir. Anti-emperyalist, demokratik cephe politikası ancak adım adım ve konkre sorunlar için yürütülen mücadele ile ve bu süreç içinde yerleşecek, gelişecektir.

Bu bakımdan Af Komitelerinin, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı demokratik hakları savunma ve genişletme komiteleri haline getirilmesi günümüzün sorunlarındandır. Devrimci kadroları bu anlayışla eğitmek güncel bir sorundur. Komünistler bu sorunu da Leninci açıdan ele alıp sonuçlandırmak zarundadırlar.

Fiyatı 25 Kr.

ATILIMI OKU VE OKUT!